

DAVIDOFF

Veled álmodtam, 20 év után először, nem volt rossz álmom, mégis zötyögök másfél órát a levegőtlenre fűtött buszon, hogy aztán egyenesen a házatokhoz menjek, anyád jön ki a kapuba, nem ismer meg, nem tudom, hogy azért, mert olyan sok közül voltam egy, vagy csak megöregedett, azt mondja, a húgodnál vagy, esetleg a Vadászbán, nem teszi hozzá, hogy ez a kocsmá, úgyhogy annyi azért beugorhatott neki időközben, hogy én is itt éltem valaha, jeges volt az út, pont mint azon a szilveszteren, amikor fel-alá járkáltam a házatok előtt, hátha véletlenül összefutok veled, és te megszólítasz, és a többi és a többi, de persze akkor hiába vártam rád a hidegben, most egyenesen a kocsmába indulok, tudom, hogy a húgodnál felesleges volna keresnem, lassan haladok, nem szeretnék elesni a csúszós aszfalton, vagy csak később akarok szembesülni azzal, ami lettél, már ég az utcai lámpa, amikor benyitok a Vadászbán, minden pontosan ugyanolyan, mint 20 évvel ezelőtt, és te is pontosan ugyanannál az asztalnál ülsz, egy Unicummal és egy fröccsel, csak a Davidoff hiányzik a kezedből, azért szívtad azt, hogy kitűnj a sok proli Szofis közül, aztán persze én is azt szívtam, amit te, mert összetartoztunk, és akik összetartoznak, azok ugyanazt szívják, először a pulthoz megyek, és kérek egy Unicumot és egy fröccsöt, Zsuzsi a csapos, pont mint 20 évvel ezelőtt, nem ismer meg, vagy csak úgy tesz, elvégre időről időre ő fogadta be azt a feszültséget, amit nem tudtál rajtam levezetni, zárás után a női wc-ben, hétfévente a telken a kisházban, pedig tudom, hogy engem szerettél, csak nem voltam elég, vagy túl sok voltam, lassan indulok feléd, csak akkor veszel észre, amikor leülök melléd, mintha egy cseresznyefejből bámulnál rám két üveggolyóval, egy olyan cseresznyefejből, amit véletlenül egy hétre a zacskóban felejtettek, pedig az arcod frissen borotvált, mint mindig, és megcsap a parfümöd illata, ahogy puszt adsz, már nem cigizel, kérdezem, rábóksz az asztalon az IQOS-ra, felém emeled az Unicumot, de vizenyős szemeid nem tudnak rám fókuszálni, megisszuk húzóra az italt, a pohár csattan az asztalon, valaki nyerítve nevet a szomszéd asztalnál, ismerős az arca, visszanézek rád, visszanézel rám, csendben ülünk, a terítőt piszkálsz, na és hogy vagy, kérdezem, ugyanúgy, válaszolod, nem kérdezel vissza, biztos elpletykálta már neked valaki, hogy férjhez mentem, szeretném feltenni neked a kérdéseimet, megtudni, pontosan mi történt akkor éjjel, de csak

ülök, mintha 20 évvel azelőtt volnánk, egyre hangosabbak mellettünk, nem megyünk ki, intesz az ajtó felé, bólintok és követlek, gyorsan előresietsz, hogy hozz még két Unicumot, megcsap a jeges levegő, megállunk a kopasz nyárfa mellett, és mintha semmi nem változott volna, előveszel a zsebedből egy doboz Davidoffot, felém nyújtod, kiveszek egy szálat, ismerősen kattann a gyújtód, megisszuk húzóra az italt, rám nézel, én rád nézek, a füst csendben gomolyog körülöttünk, a csikket hirtelen a pohárba dobod, na szia, mondod, és visszamész, hogy még egy Unicumot kérj Zsuzsától.

A CSERESZNYEFA

Nem emlékezett rá, hogyan került a kertbe. A rigók azt fütyülték, hogy csemeteként hozták a házon túlról, a varjú pedig úgy károgtá, valaki véletlenül köpte ide a magot, amiből ő kinőtt. Végül is nem számított, a cseresznye soha nem is akarta tudni, miért pont ebben az agyagos földben kellett gyökeret vernie. Ahogy nem álmodozott sem sudár termetről, sem hatalmas lombkoronáról, sem ágnehezítő terméstről, és társaságról sem. Nem szerette, amikor a madarak fészket raktak az ágai közé, nem azért, mert zavarták a kis fiókák, hanem nem bírta újra és újra végignézni, ahogy a legkisebbek öntudatlanul zuhannak le a kemény földre, és nincs senki, aki utánuk nyúljon. Persze soha nem merte szóvá tenni ezt, a harkályoknak sem jelezte soha, mennyire fájdalmas a kopogtatásuk, hiszen nem akartak ők rosszat, csak tették a dolgukat. Ahogy a hangyák is, tízezernyi, százezernyi, milliónyi lépésükkel csiklandozták végig nap mint nap a kergét anélkül, hogy akárcsak egyszer is vakarózhatott volna. Pontosan mint tavasszal, amikor virágba borult körülötte minden, ő maga is, prüsszkölésébe beleremegtek a levelei. Akkor is mindig reszketett, amikor a gyerekek kijöttek a kertbe. Durván markolták érzékeny leveleit, erőszakosan tapostak ágain, a terméséit szinte letépték, hogy aztán mohón szájukba tömjék és kiköpjék. Nem szerette őket. Kivéve Hildát, aki csak egy nyarat töltött a kerthez tartozó házban. Hildának olyan puha volt keze, mint egy fióka pihéje, óvatosan nyúlt a kergéhez, néha még meg is simogatta. A cseresznye soha nem mert Hildára gondolni, mert akárhányszor eszébe jutott, a kerge mindig picit érdekesebb lett.

Ahogy telt az idő, egyre kevésbé tudott ellenállni a szélnek, főleg annak, ami sötét felhőkkel érkezett a határ felől. Nemcsak az ágai fogyatkoztak, hallotta, ahogy panaszkodik a házban lakó nő, hogy egyre kevesebb befőttest tud elrakni az unokáinak. A cseresznyefa nem tudta, hogyan adhatna több termést, próbált segítséget kérni, de a körtefák elzárkóztak előle, az eperfa pedig a kérdést sem értette.

Idővel elmaradtak a gyerekek, a madarak más fára költöztek, és már a saját árnyékát sem találta meg elsőre. Egyszer a verebektől hallotta, hogy léteznek más cseresznyefák is. Néha álmodozott arról, milyen lehet az élet egy cseresznyefa-erdőben, de mivel a gyökerei nem eresztették, valójában teljesen felesleges volt az álmodozás.

Egy szombat délutánon éles géphang némította el a madarakat. Nem sejtett semmit, csak az eperfa gúnyos zizegése volt gyanús. Hirtelen hasított a törzsébe a fájdalom, aztán mintha elvesztette volna az egyensúlyát. Hilda kezének forró érintését érezte a kérégen, mielőtt az agyagos földre zuhant. Mint a legkisebb fiókák.

AZÍZEGYEMEG

Ki az a Bogyó, ez a nagy baknyúl-e? Ugyan már, minek kedveskedsz neki, holnap megy a pörköltbe, nevén szólítsam-e, amikor lehúzom a gúnyáját, azízegyemeg, na ugye, inkább hozzad a fánglit, megyünk a tyúkokhoz, ide süss, fele táp, fele kukorica, délután meg uzsgyi az udvarra, felcseppentik a faepret, az már a cefrébe sem jó, csak összefog mindent, mint a festék, vigyázzá', hová lépsz, ott lapul a fűben a tyúkszar, no ne húzd fel az orrod, a polgármester úr is szarik, nem csak a tyúkok, ez az élet rendje, mutatom a mákot, ez a gubó itteni, vágd le a fejét, de ne az ujjad, azízegyemeg, egy Tóth nem így fogja a metszőollót, mi vagy te?, sete, na máris jobb, aztán felvágod a gubót, kiszórod a mákot, megmosod, és a napocska megszáritja, aztán jöhet a guba, de a zöld gubót meg ne edd ám, tavaly a másik sorról a kőműves Karcsika kiitta a tejet belőle, aztán meg olyanokat mesélt, hogy a pap is csak lesett, mint a moziban, szép kis firma, rosszabb volt, mint a papus a húsvéti locsolkodás után, jut eszembe, jöttök-e majd köszönteni papust, anyáddal üzend meg, mi kell ebédre, liba jó lesz-e, olyan begye van

annak ott, nézd meg, úgy tömtem, mozdulni sem bírt, csak szuszogott, mint papus a pacal után, azízezemeg, az a vak vénember hogy metszette meg a szőlőt, barbár az, mindig is az volt, már elején is, de a hangja, mint az égdörgés, nem tudtam nemet mondani, bár volt más kérőm is, a Laci, az egy szelídgeszténye volt, most is egy pacsker, tudod, az Ilonka ura, pedig annak már lánykorában is lepattant a gomb a hasáról, és mégis kifogta a szerencsés-jét, nekem meg a nyakamon maradt ez a trotty, legyen majd eszed, ne a szívdobogást kövesd, mint a göbék, ide süss, kinyílt a rózsza, mint a kurva lábai a bulcsúban, na ezt meg se hallottad, mert anyád nyakamat törí, vigyél is neki egy szálát, az a kedvence, a sárga, neked is az, akkor nosza, vágj magadnak is, na máris vérzik, azízezemeg, hát annyi eszed sincs, hogy nincsen rózsza tövis nélkül, no nyomkodd ki, ott a kútvíz, kutyabajod, hozd a krumplit, a köténybe kell összefogni, így gurul szertefele, itt egy tál akkor, no hámozzuk, késsel a rossz részit így ki lehet farigcsálni, bárcsak az emberből is ki lehetne, az apukából de jó lett volna, egy makacs disznó volt, sokszor előkapta a sodrófát, aztán anyámmal bujkáltunk a mák között, Isten bocsássa meg, egy időben a papus sem volt külön, amikor a Marcsi szoknyáját húzogatta, én meg olyan málé voltam, most már szájalok, de az már mindegy, azízezemeg, ami volt, az velem marad a síromon túl is, a Jóisten se tudja azt már kitörölni, így vigyázzá' magadra, na megfőzzük a krumplit, kinyomjuk, aztán liszttel összegyúrjuk, csináld, no, ne tátsd a szád, nyújtsad most ki, azaz, aztán ugrik is a platnira, teríts meg, ne azt a poharat, a nagyobb, mert papus széjjelszed minket, ha csak annyi borocskát kap, na koccintsunk gyorsan mi is, a mi titkunk, Isten-Isten, mit fancsarodsz, ez abból a szőlőből van ni, amit már az én nagyanyám is kapált, ez az örökséged, nem holmi lőre, na, jól van, itt a málnaszörp, én azért még egyet, mielőtt a papus, no csak emlegetni kellett, máskor bezzeg éjfélig sem jön haza, azízezemeg, jó papuskám, nézd, mit sütött neked az a drága kisunokád, saját kezivel gyúrta, érződik az ízén, ugyi?